

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Z. T.**

zastoupen advokátkou Mgr. Ivetou Kubica Magnuskovou
sídlem Ó. Ľysohorského 702, 738 01 Frýdek - Místek

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 11. 2019, č. j. MSK 152829/2019, o dopravním přestupku

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 13. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019, č. j. MSK 152829/2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17. 9. 2019, č. j. SMO/519103/19/DSČ/Sad, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl úmyslně dopustit dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 6. 7. 2019 v 16:35 hodin v Ostravě-Vítkovicích na ulici Ruské poblíž čerpací stanice Benzina ve směru jízdy k Mírovému náměstí, řídil motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X, přičemž za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě předně popírá, že by se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a má za to, že rozhodnutí správních orgánů spočívá v nesprávných závěrech a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, a z toho důvodu je nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítá, že odvolací správní orgán se dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími důvody a rozhodnutí odvolacího správního orgánu pokládá za projev svévole a nerespektování základních zásad právního státu, zejména zásady *in dubio pro reo*. Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, zejména s rozhodnutím sp. zn. 7 As 102/2010–86 ze dne 22. 7. 2011, z něhož dovozuje, že výpověď policisty lze považovat za vysoce věrohodnou, pokud popsal mobilní telefon natolik přesně a konkrétně, že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem užívaným řidičem v době, kdy vozidlo řídil. Žalobce k tomu uvádí, že výpovědi policistů nebyly ve vzájemném souladu, a dále, že policisté dle žalobce nebyli schopni identifikovat mobilní telefon ani obecným způsobem. Žalobce tak mohl držet jakýkoliv jiný předmět v pravé ruce během řízení. Žalobce následně namítá, že již od počátku tvrdí, že v ruce nedržel mobilní telefon, což tvrdil konstantně již od okamžiku, kdy došlo k sepsu oznámení o přestupku. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán se vypořádal jen s důkazy, které svědčí pro to, že přestupek byl spáchán a zcela opomněl, že správní orgán je povinen vždy postupovat tak, aby byly hodnoceny všechny důkazy a tvrzení, jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti, přitom je povinen pečlivě přihlížet ke všemu co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Správní orgán dle žalobce zcela ignoroval skutečnost, že

na kamerovém záznamu ze zařízení, které je připevněno na policejním vozidle zasahující hlídky policie, není zřetelně vidět ani řidič ani údajná skutečnost, že měl řidič za jízdy v ruce mobilní telefon. Taková skutečnost pak stojí proti tvrzením policistů, kteří tvrdí, že bezpečně viděli, že obviněný drží v ruce mobilní telefon. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že výpovědi policistů jsou ve vzájemném rozporu, kdy jeden z policistů J. H. ve své výpovědi ze dne 9. 9. 2019 uvedl, že viděl žalobce držet mobilní telefon ze vzdálenosti do 3 metrů, zatímco druhý z policistů L. P. uvedl, že viděl žalobce držet mobilní telefon ze vzdálenosti 5-6 metrů. Na otázku podle čeho poznali, že jde právě o mobilní telefon, již nebyli schopni jistě odpovědět. Žalobce dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR I. ÚS 520/16, který se dle žalobce zabýval situací, kdy jediným důkazem pro usvědčení pachatele ze spáchání vytýkaného jednání byly výpovědi zasahujících policistů a revizorů. V závěru své žaloby pak žalobce poukazuje na zásadu *in dubio pro reo*, kdy není-li prokázáno naděvší pochybnost, že obviněný se přestupku dopustil, musí správní orgán rozhodnout ve prospěch obviněného.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 3. 2020 uvedl, že co se týče žalobních námitek, zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť žalobní námitky jsou pouhým opakováním námitek odvolacích, s nimiž se již žalovaný vypořádal a nemá, co by dále dodal. Žalovaný dále soudu sdělil, že není schopen předložit kompletní správní spis správního orgánu prvního stupně, neboť v něm chybí CD, které bylo původně součástí tohoto spisu. Toto CD se již dle žalovaného nepodařilo dohledat a ani Policie ČR již nemá záznam, který byl na tomto CD nahrán, k dispozici a nelze jej tedy opatřit. Žalovaný má za to, že tato skutečnost nebrání přezkumu věci krajským soudem, neboť obsah videozáznamu je v napadeném rozhodnutí popsán a byl v dané věci důkazem pouze podpůrným, neboť samotné přestupkové jednání na něm zaznamenáno nebylo, na čemž se správní orgány se žalobcem shodli. Přestupek byl žalobci prokázán výpověďmi dvou policistů, což je dle žalovaného v obdobných případech zcela běžné, a tyto důkazy v daném případě zcela postačují ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dle žalovaného pouze bez dalšího popíral, zpochybňoval výpovědi svědků, aniž by uvedl vlastní verzi skutkového děje. Žalovaný má tedy za to, že i bez videozáznamu dané rozhodnutí zcela ob stojí.
4. Dne 22. 3. 2021 proběhlo u krajského soudu ústní jednání. Strany u něj setrvaly na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce poukázala na zúžený úhel výhledu policistů kvůli budově a navrhla jejich opětovný výslech, jakož i účastnický výslech žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Dle Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 11. 7. 2019 se žalobce měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f), bod 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 6. 7. 2019 v 16:35 hodin v Ostravě-Vítkovicích na ulici Ruské poblíž čerpací stanice Benzina ve směru jízdy k Mírovému náměstí při řízení motorového vozidla tovární značky Audi Q8, RZ X, za jízdy držel v ruce mobilní telefon. Dle Úředního záznamu Policie ČR ze dne 6. 7. 2019 téhož dne prováděl hlídku řidič ppap.

P. a spolujezdec nstržm. H. na ulici Ruská v Ostravě Vítkovicích. V čase 16:35 projelo místem vozidlo tovární značky Audi Q8, kdy řidič tohoto vozidla za jízdy viditelně manipuloval s mobilním telefonem, kdy toto jednání viděli oba členové hlídky, a proto se rozhodli vozidlo zastavit a zkontrolovat. Dle úředního záznamu ve vozidle cestoval pouze žalobce. Pprap. P. žalobce poučil o podstatě jím spáchaného dopravního přestupku s možností tento přestupek vyřešit v blokovém řízení na místě částkou 100 Kč, což žalobce odmítl a uvedl, že netelefonoval. Žalobce se odmítl k věci vyjádřit a odmítl podepsat protokol o oznámení přestupku. Magistrát města Ostravy následně zahájil ve věci uvedeného přestupku řízení a nařídil na den 9. 9. 2019 ústní jednání, k němuž předvolal žalobce, pprap. L. P. a nstržm. J. H. Z protokolů o výpovědích policistů vyplývá, že ani u jednoho nebyl zjištěn vztah k žalobci. Oba policisté shodně popsali místo, kde se měl žalobce dopustit žalobce přestupkového jednání, že řidič automobilu viditelně manipuloval s mobilním telefonem, který držel v pravé ruce, kdy netelefonoval, pouze jej držel. Policisté dále shodně uvedli, že když viděli, že žalobce drží mobilní telefon v ruce, byl automobil řízený žalobcem v pohybu, a že se nemohlo jednat o jiný předmět než o mobilní telefon, že řidič byl ve vozidle sám, že okna automobilu žalobce byla ztmavená, přičemž nstržm. H. uvedl, že zatmavená byla všechna okna kromě čelního s tím, že zadní tři byla zatmavena více. K dotazu, v jaké vzdálenosti policisté při spatření žalobce držícího mobilní telefon stáli, pprap. L. P. uvedl, že pět, šest metrů, a nstržm. J. H. uvedl, že do tří metrů. Nstržm. J. H. k dotazu na specifikaci mobilního telefonu uvedl, že se jednalo o černý mobilní telefon; pprap. L. P. si již tvar ani barvu mobilního telefonu nedokázal vybavit. Žalobce se k ústnímu jednání osobně nedostavil, účastnil se jej pouze jeho zástupce, který uvedl, že po provedeném dokazování nebylo prokázáno, že se žalobce vytykávaného jednání dopustil, resp. že držel mobilní telefon v ruce během jízdy vozidlem. Dle zástupce žalobce nelze z kamerového záznamu vyhodnotit, že žalobce držel mobilní telefon, a dále uvedl, že z výsledku svědků vyplývá, že si již nepamatují detailní informace o tomto jednání a pouze usuzují, že žalobce držel v pravé ruce mobilní telefon, části výpovědí svědků jsou v rozporu, a to zejména v tom, v jaké vzdálenosti stáli, když měli spatřit žalobce držet mobilní telefon, a zda skla byla čirá nebo zatmavená. Z výpovědí lze pouze dovodit, že usuzují, že předmět v ruce obviněného byl mobilní telefon, a to i vzhledem ke skutečnosti, že přes zatmavená skla nemohli dostatečně identifikovat předmět, který žalobce drží v ruce. Následně bylo vydáno Magistrátem města Ostravy rozhodnutí ze dne 17. 9. 2019, č. j. SMO/519103/19/DSČ/Sad, kterým byl žalobce shledán vinným z výše vymezeného přestupku, proti němuž podal žalobce dne 3. 10. 2019 odvolání, o němž bylo následně rozhodnuto žalovaným napadeným rozhodnutím.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným

zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.

9. Krajský soud se nejprve zabýval skutečností, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné s ohledem na sdělení žalovaného ze dne 5. 3. 2020, že správní spis správního orgánu prvního stupně není kompletní, neboť došlo ke ztrátě CD disku, který obsahoval videozáznam pořízený ze služebního vozidla Policie ČR ze dne, kdy měl být žalobcem spáchán předmětný dopravní přestupek, přičemž tento záznam již nelze znovu zajistit.
10. Krajský soud zjistil, že tento videozáznam byl užit jako důkazní prostředek jak při rozhodování správního orgánu prvního stupně tak i při rozhodování žalovaného, kdy z tohoto záznamu byly zjištěny následující skutečnosti: viditelnost do vozidla přes okno u sedadla spolujezdce vedle řidiče i přes ztmavení skel, skutečnost, že policisté prokazatelně mohli s ohledem na vzdálenost policejního vozidla od vozidla žalobce vidět, jak žalobce drží za jízdy v ruce mobilní telefon, kolmá pozice policejního vozidla vůči projíždějícímu vozidlu žalobce, skutečnost, že ze záznamu nelze pozorovat osobu žalobce, neboť kamera je stacionární a zachycuje jen velmi malý časový úsek, kdy je v záběru vidět projíždějící vozidlo, skutečnost, že výhled do vozidla nebyl ničím zakrytý, ve vozidle se nenacházely jiné osoby či předměty, které by znemožnily výhled na ruce řidiče, a že boční sklo bylo zatmaveno, ale ne mimo povolenou mez. Rozhodnutí žalovaného pak zahrnuje i popis obsahu záznamu a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že přestupek má žalovaný za prokázaný na základě výpovědí svědků, přičemž záznam byl použit k porovnání těchto výpovědí.
11. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné i s ohledem na ztrátu CD disku obsahujícího výše vymezený videozáznam. Obsah záznamu byl přehrán zástupci žalobce při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2019 a byl tedy s jeho obsahem řádně seznámen; skutečnosti, které byly uvedeným záznamem prokazovány, však žalobce svými žalobními námitkami nijak nerozporuje, když v žalobě netvrdí, že by do vozidla žalobce nebylo možné přes zatmavená skla vidět, a netvrdí ani jiné potenciální překážky ve výhledu na ruce řidiče, ani že by ve vozidle byla s žalobcem další osoba, či že by policejní vozidlo stálo v jiné vzdálenosti, pozici či na jiném místě, a ani v jiných ohledech skutečnosti zjištěné správními orgány ze záznamu žalobce v žalobě nepopírá. Krajský soud proto s ohledem na uvedené skutečnosti přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.
12. Žalobce ve své žalobě předně namítá, že se odvolací správní orgán dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími důvody a rozhodnutí odvolacího správního orgánu pokládá za projev svévole a nerespektování základních zásad právního státu, zejména zásady *in dubio pro reo*. Krajský soud k této námitce uvádí, že z uvedeného tvrzení žalobce není zřejmé, jaké konkrétní odvolací důvody má za nevypořádané ani v čem konkrétně spatřuje projev svévole či nerespektování základních zásad právního státu. Pokud žalobce spatřoval v rozhodnutí žalovaného tvrzené nedostatky, pak je měl ve své žalobě konkrétně specifikovat. Vzhledem k tomu, že tak žalobce neučinil, nelze mít tuto námitku za důvodnou.
13. Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, zejména s rozhodnutím č. j. 7 As 102/2010-86 ze dne 22. 7. 2011. Žalobce dále odkazuje na nález Ústavního soudu ČR I. ÚS

520/16 ze dne 22. 6. 2016. K žalobcem citovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že v daném případě se stěžovatel a policisté ani neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. V tomto případě se jednalo o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Stěžovatelem v předmětné věci tvrzenou variantu skutkového děje vzaly správní orgány za nepravdivou pouze na základě toho, že ji rozporně s výpověďmi policistů tvrdil stěžovatel jakožto obviněný z přestupku, aniž by se zabývaly objasněním průběhu skutkového děje a okolnostmi souvisejícími. V projednávané věci se však správní orgány průběhem skutkového děje zabývaly a nevycházely pouze z výpovědí policistů, a proto nelze aplikaci uvedeného rozhodnutí na projednávanou věc považovat za přílehavou. Žalobce dále ve své žalobě cituje následující pasáž uvedeného rozhodnutí: *„Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo...”* Krajský soud má za to, že Nejvyšší správní soud pokládá schopnost policisty identifikovat mobilní telefon řidiče pouze za jednu z možností, jak může být podpořena věrohodnost jeho výpovědi a nikoliv jako podmínku, jak se zřejmě snaží žalobce dovozovat.

14. Co se týče žalobcem uvedeného nálezu Ústavního soudu ČR, je založen na názoru, že *„s ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něhož a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi.”* Tato situace v projednávané věci však nenastala. Žalobce v žádné fázi správního řízení netvrdil a ani v žalobě netvrdí, že by výše jmenovaní policisté měli na jeho potrestání za přestupek jakýkoliv zájem. Správní orgán prvního stupně vztah policistů vůči žalobci zjišťoval již při jejich výslechu a ve svém rozhodnutí pak konstatoval, že *„svědecké výpovědi policistů, kteří nemají na věci a jejím výsledku na rozdíl od obviněného jakýkoli zájem, neboť plnili pouze svou služební povinnost vyplývající ze zákona o policii, shledal naprosto věrohodné, jelikož během ústního jednání ani celého řízení nebyly zjištěny jakékoliv pochybnosti o nestrannosti policistů, přičemž policisté byli jako svědci řádně poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a uvedli, že k obviněnému nemají žádný vztah.”* Proto ani aplikaci uvedeného nálezu na projednávanou věc nepokládá krajský soud za vhodnou.
15. Žalobce následně namítá, že již od počátku tvrdí, že v ruce nedržel mobilní telefon, což tvrdil konstantně již od okamžiku, kdy došlo k sepisu oznámení o přestupku. K této námitce krajský soud uvádí, že z oznámení o přestupku je pouze zřejmé, že se k přestupku odmítl vyjádřit, z úředního záznamu ze dne 6. 7. 2019 je zřejmé, že pouze popřel, že by telefonoval, nikoliv že by popřel držení a manipulaci s mobilním telefonem; tvrzení žalobce, že nedržel v ruce mobilní telefon, pak není uvedeno ani v protokolu o ústním jednání ze dne 9. 9. 2019. Tuto skutečnost žalobce uvádí až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nelze proto s uvedenou námitkou žalobce souhlasit.
16. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán se vypořádal jen s důkazy, které svědčí pro to, že přestupek byl spáchán. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce už nijak nerozvádí, jaké konkrétní důkazy, které by byly ve prospěch žalobce, nebyly vzaty správními orgány v potaz, a proto je uvedená námitka dle krajského soudu nedůvodná.

17. Správní orgán dle žalobce zcela ignoroval skutečnost, že na kamerovém záznamu ze zařízení, které je připevněno na policejním vozidle zasahující hlídky Policie ČR, není zřetelně vidět ani řidič ani údajná skutečnost, že měl řidič za jízdy v ruce mobilní telefon. Taková skutečnost pak dle žalobce stojí proti tvrzením policistů, kteří tvrdí, že bezpečně viděli, že obviněný drží v ruce mobilní telefon. Zde krajský soud předně uvádí, že správní orgán prvního stupně výslovně připouští, že ze záznamu není patrné, zda a co drží žalobce za jízdy v ruce, a rovněž i žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvádí, že z videozáznamu nelze pozorovat osobu řidiče vozidla, neboť kamera je stacionární a zachycuje jen velmi malý časový úsek, kdy je v záběru vidět projíždějící vozidlo. S ohledem na skutečnost, že policejní vozidlo mělo stát kolmo k projíždějícímu vozidlu žalobce, je dle krajského soudu zřejmé, že kamera měla možnost zachytit pouze průjezd vozidla žalobce až když se dostalo na úroveň policejního vozidla, nikoliv tedy celé zorné pole obou policistů sedících ve vozidle, kteří sledovali vozidla přijíždějící zleva, a proto nelze mít výpověď policistů z tohoto důvodu za rozpornou, a nelze ani souhlasit se žalobcem, že by žalovaný ignoroval skutečnost, že na záznamu není zřetelně vidět řidič, a ani to, že by za jízdy v ruce držel mobilní telefon. Správní orgány navíc z předmětného záznamu zjišťovaly pouze skutečnosti uvedené v bodě 10 tohoto rozhodnutí, přičemž závěr o vině žalobce ze spáchání dopravního přestupku z něj nedovozují.
18. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že výpovědi policistů jsou ve vzájemném rozporu, když jeden policista uvedl, že viděl žalobce držet mobilní telefon ze vzdálenosti do 3 metrů, zatímco druhý policista uvedl, že viděl žalobce držet mobilní telefon ze vzdálenosti 5-6 metrů. Tuto námitku nepovažuje krajský soud za relevantní, neboť každý z policistů sedících ve služebním vozidle si mohl přestupkového jednání žalobce všimnout v jiné chvíli v jiném momentu pohybu vozidla žalobce, a proto nelze považovat výpověď policistů z tohoto důvodu za nevěrohodnou či rozpornou.
19. Žalobce dále namítá, že na otázku podle čeho policisté poznali, že jde právě o mobilní telefon, nebyli schopni jistě odpovědět. Krajský soud k této námitce žalobce uvádí, že skutečnost, jak vypadá mobilní telefon, lze považovat za skutečnost obecně známou, a to i s ohledem na to, že současné mobilní telefony jsou svým tvarem i vzhledem téměř univerzální, a proto nelze mít za to, že by policisté mobilní telefon nebyli schopni poznat a zaměnili jej za jiný předmět.
20. Žalobce poukazuje na zásadu *in dubio pro reo*, kdy není-li prokázáno nade vši pochybnost, že obviněný se přestupku dopustil, musí správní orgán rozhodnout ve prospěch obviněného. K této námitce žalobce krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018 – 34, dle nějž: „...držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Z toho důvodu je u těchto obtížně zachytitelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatek nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou

pokutou za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit

spáchání takového přestupku.“ a dále: „Svědci se ve svých výpovědích shodovali v tom, že žalobkyni viděli spáchat přestupkové jednání, oba popsali více méně totožný průběh události. Vzhledem ke skutečnosti, že svědci jako policisté řeší obdobných případů větší množství, přičemž jejich výslech probíhal více než 2 měsíce po události samé, je pochopitelné, že svědci některé detaily nemuseli uvést přesně. Podstatná je však shoda ve vnímání přestupkového jednání.“ V kontextu citovaného rozhodnutí krajský soud uvádí, že ani správními orgány ani krajským soudem nebyla u výše uvedených policistů zjištěna jakákoliv zaujatost či narušení nestrannosti vůči žalobci, a žalobce to ostatně ani sám nenamítá. Správní orgán prvního stupně oba policisty řádně vyslechl, přičemž výslechům byl přítomen i zástupce žalobce, který měl možnost klást policistům otázky, což také činil. V těchto výpovědích krajský soud neshledává žádný zásadní rozpor, který by mohl vzbudit pochybnosti o tom, že žalobce přestupek spáchal. Oba policisté popsali totožný průběh události a jejich tvrzení mají oporu i v Oznámení přestupku ze dne 11. 7. 2019 a v Úředním záznamu ze dne 6. 7. 2019. Krajský soud tak považuje výpovědi obou policistů za věrohodné. Správní orgány se řádně zabývaly i okolnostmi přestupkového jednání, a to jak výhledovými podmínkami policistů, viditelností do vozidla žalobce, pozicí policejního vozidla i jeho vzdáleností vůči vozidlu žalobce, přičemž závěry správních orgánů o těchto skutečnostech žalobce ve své žalobě nijak nevyvrací a sám své vnímání skutkového děje ani neuvádí. Krajský soud tak neshledal důvody, pro které by měly správní orgány rozhodnout ve prospěch žalobce dle zásady *in dubio pro reo*.

21. Pokud se týče navrhovaných důkazů, soud neviděl potřebu znovu vyslechnout policisty, kteří již byli vyslechnuti, a zástupce žalobce jim mohl klást otázky. Jejich výpověď považuje soud za dostačující a bez rozporů takové intenzity, které by jejich výpověď znevěrohodňovaly. Za dané situace byl nepotřebný i účastnický výslech žalobce, kdy účastnický výslech je obecně důkazním prostředkem toliko podpůrným a v dané věci je skutkový stav řádně zdokumentován.
22. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti krajský soud uvádí, že tato je zcela obecná. Soud nepovažuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění jsou zřejmé důvody rozhodnutí, podklady i úvahy, kterými se žalovaný při rozhodování v předmětné věci řídil.

V. Závěr a náklady řízení

23. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. března 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje